

ARNE TAXT OG "NOA-FORTELLINGEN" - EN TEOLOG OG HANS TEOLOGI

Eller: Syndfloden og modernismen.

"... alle de høie fjell under hele himmelen blev skjult. Femten alen høit steg vannet over fjellene, så de skjultes." (1.Mos.7,19-20)

Dag Jørgen Høgetveit; oktober 2018

Arne Taxt vil (Noa-fortellingen og dens babylonske opphav, Dagen 09.10.18) "vise .., hvorledes Noa-fortellingen er en bibelsk omskrivning av babylonske versjoner av flomfortellingen"; Taxt trekker frem Gilgamesh-eposet; "denne babylonske flomfortellingen har en også funnet spor av helt tilbake i den sumeriske kulturen på 3000-tallet f.Kr. Det er derfor helt umulig at de babylonske flomfortellingene kan være inspirert av Bibelens versjon av flomfortellingen. Det er motsatt." Tenker Taxt; han synes låst på antatt kronologi for de aktuelle skriftlige kilder.

Kunne det tenkes at den babylonske, sumeriske og "Bibelens versjon" av flommen var "inspirert" av en historisk hendelse forut for kjente skriftlige kilder, hvorav "Bibelens versjon", dvs Guds fremstilling, er den plausible? Tanken synes ikke ha streifet teologen.

"Mot slutten av ferden sender både Utnapishtim og Noa en fugl fra arken tre ganger. Denne trefoldige utsendelsen er så lik i de to fortellingene at det må kalles en litterær forbindelse." Javel.

Jonathan Sarfati påpeker (The Genesis Account s.508) at "endog rekkefølgen i utsending av fugler er logisk i Noah's beretning. Han innså at ikke-tilbakekomsten av en åtseleter, som en ravn, intet beviste, mens Utnapishtim sendte raven ut sist. Men Noah innså at en due var mer logisk, og når duen returnerte med et nyplukket olivenblad, visste Noah at vannet hadde avtatt. Og dens ikke-retur en uke senere viste at duen hadde funnet et godt sted å etablere seg."

Men før den babylonske seksdøgnsflommen har Utnapishtim bygget "båten, og målene er oppgitt i fortellingen." (Taxt) Jada: l=b=h.

"Utnapishtim's ark var en stor kúbe! Det er vanskelig å tenke seg et mer meningsløst design for et skip - det ville rulle over i alle retninger ved endog den minste forstyrrelse... De hedenske menneskelige forfattere innså ikke hvorfor den virkelige Arkens dimensjoner måtte være hva de var. Men det omvendte er ufattelig: at jødiske skriftlærde, knapt kjent for skipsarkitekturferdigheter, tok den mytiske kubiske ark og omgjorde den til det mest stabile trefartøy mulig!"

"Koreanske skipsarkitekter har bekreftet at en lekter med Arkens dimensjoner ville ha optimal stabilitet. De konkluderte at om treverket var kun 30 cm (1 fot) tykt, kunne den ha navigert sjøforhold med bølger høyere enn 30 m". (Sarfati s.508.503)

Todd S. Beall Th.M (O.T.), PhD (biblical studies) skriver (T. Mortenson & T.H. Ury (Eds): Coming to Grips with Genesis s.140): "Hva skulle vi så gjøre utav likhetene mellom diverse ANE <Ancient Near East> tekster og Genesis <1.Mos.>? Langt fra at Genesis "låner" fra disse forskjellige skapelses- og flom-myter, synes det klart at Genesis står adskilt fra disse andre tekstene i tema, hensikt og høyhet. Årsaken er lett synlig: Genesis er sannhet som gitt av Skaperen selv. De andre ANE-tekster, i kulturer skjemet ved århundrer av synd og opprør mot Gud, har her og der bevart en rest av sannheten fra hva deres forfedre visste."

"I hvilken utstrekning skulle en ansvarlig teolog engasjere seg med ANE-litteratur?" Steve Ham MDiv. spør. (T. Mortenson (Ed.): Searching for Adam s.176-7)

"Kanskje et bedre spørsmål å stille er, skulle ANE-litteraturen oppnå et nivå av prioritet i hvilken den er gitt magistral autoritet over Skriftens tekst? De varierende graders bruk av ANE-tekster er ofte bestemt av teologens forpliktelse på bibelsk autoritet-, ...-, ufeilbarhet- <inerrancy, infallibility>, tilstrekkelighet- og klarhets-doktrine."

"Paulus gjør det klart at hele Skriften er åndet ut av Gud (2 Tim.3:16). Bibelen legger autoritetens og inspirasjonens vekt til Skriftens ord (Matt.5:17-18), ikke til prosessen eller kulturen i hvilken prosessen fant sted. Der er ingen diskusjon om at bestemte mennesker er involvert i prosessen og at de nytter forskjellige metoder, men det er også klart i Skriften at disse individene visste at de skrev og talte de eksakt inspirerte Guds ord."

University of Pennsylvania begikk mellom 1889 og 1900 arkeologi i babylonske Nippur. Et tekstfragment herfra ble av professor Hermann Vollrath Hilprecht katalogisert CBM13532. Av Hilprechts monograf på den babylonske ekspedisjon, publ. v. Univ. of Penns. 1910, fremgår at fragmentet i ord og fraseologi er tett relatert til bibelsk hebraisk og at "dets signifikans er videre forsterket ved det faktum at det i høyst viktige detaljer samstemmer med den bibelske versjon av Flommen på en svært bemerkelsesverdig måte, - mye mer så enn noen annen kileversjon tidligere kjent." (Hilprecht) Herunder da 'Gilgamesh'-tavlene; Layard 1853/Smith 1873; datert ca. 650 f.Kr. (Kilde Bill Cooper: The Authenticity of the Book of Genesis s.390-2)

Cooper (s.394-5,400-1): "Allerede det faktum at en slik tavle skulle eksistere, en som er monoteistisk, rasjonell, og som ikke avviker fra 1.Mosebok endog i den minste detalj, er anathema for modernistsinnet. Hva mer er, tavlen er flere århundrer eldre enn den tidligst mulige dato foreslått av modernistskolen for de angivelige kilder for 1.Mosebok-beretningen. Intet under den er tilsiktet ignorert."

"Hilprecht peker ut i sin monograf at denne Flom-tavlen høyst nøyaktig ligner 1.Mosebok 6:13-20 og 7:11. Og han har aldeles rett. Den gjør. Problemet for kritikerne er imidlertid at dette er presis en av de deler av 1.Mosebok som modernisme tilskriver den såkalte prestelige redaktør, 'P'. I Hilprechts dage, var alle modernister av den erklærte mening (offentlig i det minste) at 'P' gjorde sitt arbeide i ca 500 f.Kr., dog var her praktisk talt hans eksakte ord på en tavle som daterte tilbake til ca 2100 f.Kr. Det var altså svært ubekvent."

"Og så tok modernismen et meget dypt åndedrag og skrittet tilbake. Tross <Dr. George A.> Barton's tapre anstrengelser, kunne Hilprecht's oversettelse ikke lastes, og tavlens dato, 2100 f.Kr., er fremdeles det mest fornuftige estimat. I det følgende år, 1911, ble Hilprecht tvunget ut av universitetet... Alle de akademiske dører var lukket for ham. Hva hans fiender dog aldri kunne utslutte, var hans publiserte skrifter, de om Flom-tavlen inkludert. Men de kunne ignorere dem og vente på at pressen og publikum skulle glemme - hvilket de gjorde. Utbruddet av 1. verdenskrig sørget for dét." Skriver Cooper 2011.

Men Arne Taxt igjen: "Fordi den babylonske Utnapishtim-fortellingen er en folkelig myte uten historisk troverdighet, kan en kalle Noa-fortellingen for en eventyrlig lignelse om Gud med et teologisk poeng til slutt", konkluderer Taxt, og d"e andre fortellingene i Bibelens urhistorie har lite eventyrlig og kan sammenlignes med Bibelens lignelser ellers"; Skriftens selvvitnesbyrd synes for Taxt irrelevant.

Tilbake til Bill Cooper.

Etter ca 170 sider om flomtradisjoner nevner Cooper (s.329) at Dr. John Morris pr 2001 har samlet "mer enn 200 flomtradisjoner verden rundt fra, og demontert ned til sine enkeltdeler fant han at 88% av tradisjonene fremholder en 'favorisert' familie; 66% forteller om varselet som denne familien mottok om den kommende flom; 66% forteller hvordan den kommende flom var på grunn av menneskets ondskap; 95% nevner at flommen alene var ansvarlig for verdens destruk-

sjon; 95% bekrefter likeledes flommens universalitet (globale utbredelse); 70% bevitner en båt å være middelet til overlevelse; 67% sier at også dyr ble frelst; 73% bevitner dyrs deltagelse (fugler utsendt osv); 57% sier at overleverne landet på et fjell; 82% navngir lokale steder og mennesker; 35% bevitner bruken av fugler; 7% kommer tilbake til regnbuen; 13% sier at overleverne ofret et offer; og 9% sier spesifikt at åtte personer ble frelst... Dr. Morris bemerker angående disse data:

"Anbring dem alle tilbake isammen, og fortellingen ville lyde noe lik dette: Engang var der en verdensvid flom, sendt av Gud for å dømme menneskets ondskap. Men der var én rettferdig familie som var forhåndsvarslet om den kommende flom. De bygget en båt i hvilken de overlevet flommen sammen med dyrene. Idet flommen endte, landet båten deres på et høyt fjell fra hvilket de gikk ned og gjenbefolket hele jorden." Så langt Morris.

Cooper (s.330-2): "I engelsk rettslære er det en legal fiksjon kalt 'den forstandige mann' <'the reasonable man'>. Den nyttes til å hjelpe magistrater og jurymenn å spørre om den 'forstandige mann' ville bli overbevist ved hvilke som helst bevismateriale de overveier. Ville det være forstandig, på basis av bevismaterialet, å anta at det eller det skjedde, eller ville den 'forstandige mann' konkludere at snarere det motsatte fant sted?

Vi, i dette 21. århundre, liker å tenke på oss selv som forstandige menn og kvinner, og hvis vi når til en uforstandig kjennelse som er klart imøt den velldige og tvingende vekt av bevismateriale som er kommet for oss, da skal vi bli holdt ansvarlig for det, fordi det ville være intet mindre enn en villet akt av dårskap for vår part. Hvilket bringer oss til den følgende og svært edrueliggjørende overveielse: Guds Ord".

"Når en mann, om enn han skulle tro seg selv en kristen, uttaler 1.Mosebok å være usann, da sier han i selvsamme åndedrag at Herren Jesus, hvem han bekjenner å følge, er et usant vitne, og han er i høyst reell fare for å korsfeste Herren påny.

La meg forklare. Det er ofte rett påpekt at vi skulle tro 1.Mosebok fordi vår gjenløser også trodde den. Men det går dypere enn det. Mye, mye dypere. Vår gjenløser var Ordet gjennom hvem Gud kalte alle ting til bliven. Som sådan ikke bare tror han 1.Mosebok. Han bærer et evigvarende vitnesbyrd til den, akkurat som han bærer vitnesbyrd til loven og profetene som han kom, ikke for å ødelegge, men for å oppfylle. De igjen bærer vitnesbyrd til ham. I korthet, Han, og det skrevne Guds Ord, er det samme; hver vitner om den annen. Å si at 1.Mosebok ikke er sann, er å si at Herren Jesus bærer falskt vitnesbyrd om den (overtredende 2.Mosebok 20:16), og er hamselv et falskt vitne og en løgner. Det er sikkerlig grunn nok for enhver mann til å tro 1.Mosebok. Men Gud selv, hvis Ord 1.Mosebok er, har gått den ekstra mil med oss. Han har gitt oss en hel verden av vitner - en veritabel skf av vitner - for å overbevise oss om den evige sannhet av hans Ord. Betenk. Den del av hans Ord som verden har lært mest å le av, flommen, er selve den del som har de fleste vitner om sin sannhet. Og han har besørget alle disse vitner og alt dette vitnesbyrd av denne årsak: I Salmenes bok priser kong David Gud. Hvorfor? - "... for du har gjort ditt ord herlig, mere enn alt ditt navn." (Salme 138:2b)

Nå; vi ville gjøre vel i å la det synke litt inn. Gud selv har opphøyet, eller lovpriset <magnified>, sitt Ord endog over sitt navn. Det skulle fortelle oss noe om hvor alvorlig han tar sitt eget Ord. Han fastsetter all sin evige storhet, sin ære og sin hellighet som Gud ved det Ordet."

Men mer om Syndfloden:

Coopers bok, del to, omhandler flomtradisjoner fra verden rundt, og "som vi forlater Europa og Skandinavia, ville vi gjøre vel i å overveie at av de folk som har etterlatt oss noen pre-kristen optegnelse fra sin fortid, har islenderne, danskene, nordmennene, sakserne og endog de urelaterte briter og irske keltene, alle etterlatt optegnelser som sier ettertrykkelig, spesifikt og u-

tvetydig at de alle hver for seg og uavhengig sporet sin herkomst fra bibelske Jafet og Noah... Enn videre visste alle av dem, før de overhodet hadde hørt om 1.Mosebok, om Skapelsen, og alle av dem visste om Flommen." (s.278)

Cooper beveger seg via Sør- og Mellom-Amerika, til nord. "Vi skal begynne dog, med et utsagn fra Sir James Frazer <Folklore in the Old Testament s.126> angående visse nordamerikanske flomtradisjoner. Vi har valgt det fordi det er et av de mest mulig fellende utsagn for modernistsaken han kunne ha gitt, en sak Frazer forfekter og som han ved hjelp av sine mange etterfølgeres vedblivende beundring, fremdeles fronter endog etter sin død i 1941. Han sier dette: "Da de tidligste misjonærer kom blant Spokane, Nez Percés og Cayusene, som med Yakimaene, brukte å bebo den østre del av staten Washington, fant de at disse indianerne hadde sine egne tradisjoner om en stor flom i hvilken én mann og hans kone ble frelst på en flåte. Hver av disse tre stammene, sammen med Flat-head-stammene, hadde sitt eget separate Ararat på hvilke overleverne fant tilflukt."

... Hele Frazers bok's tese så langt, og en som fremdeles gjenlyder fra modernister verden over, er at flomtradisjoner verden rundt er forårsaket av kristne misjonærs omvendelsesaktiviteter, eller leilighetsvis muslimske handelsfolks historiefortelling. Dog, med dette utsagn viser han sin egen oppmerksomhet på det faktum at denne påstand som han ønsket enhver av sine lesere skulle tro, var fullstendig usann og misledende. Det er høyst skammelig. Utallige tusen er ved denne løgn blitt bedratt til å vende seg bort fra 1.Mosebok, og mennesker i tusener bedras fremdeles ved den idag." (s.305-6)

Arne Taxt fremholder at "Alle mine tre kritikere har åpenbart en bokstavelig forståelse av urhistorien.

Deres motforestillinger har ikke basis i det som er vanlig, forskningsbasert oppfatning av Israels historie og tilblivelsen av Mosebøkene."

'... vanlig, forskningsbasert oppfatning ...'

Bill Cooper skriver i epilog (s.403ff): "... hvor stort, overbevisende og udis-kutabelt bevismaterialet måtte være; det vil ikke gjøre noen forskjell på hva våre skoler, cølleger, seminarer og universiteter lærer. Det vil gjøre ingen forskjell for media som elsker å smekke Bibelen når som helst noen kritiker eller annen, feilaktig sier at Bibelen ved hans 'teori' er vist å være uriktig. Opplagt da, at bevismateriale - godt eller dårlig - har intet med det å gjøre."

"Så hvorfor skulle mennesker - svært talentfulle mennesker i de fleste tilfeller - påta seg å spotte Bibelen som de gjør? De som studerer sitt subjekt vet fulle vel at evidensen er mot dem, dog forfølger de fremdeles sitt mål med en innbitthet og bestemthet som trosser all logikk. De er ikke så uærlige på andre områder av deres liv. Så hvorfor er de så uærlige med seg selv - og med andre - i dette? Det er et mysterium som det ville ta 66 bind for å forklare, av hvilke det første er 1.Mosebok."

ETTERSKRIFT

"Når alt kommer til alt; med ingen 1.Mosebok er der ingen skapelse. Og med ingen skapelse er der intet syndefall. Og med intet syndefall er der intet evangelium", skrev Cooper i åpningen (s.8) av sin bok om 1.Moseboks autensitet. Han nevnte underveis John Morris.

Morris skriver (The Young Earth s.124-5): "Gjennom 1700-årene, mens unntak kunne siteres, var de fleste teologer og vitenskapsmenn i vestlige land, bibeltroende kristne og kreasjonister. Men ved de sene 1800-år, hadde de fleste vitenskapsmenn og teologer oppgitt skapelse, flom og ung-jord-doktrinene, og hadde akseptert den posisjon at Bibelen inneholder feil og ikke kan lites på, især hvor den relaterer til vitenskap og historie.

Da jeg har studert geologi i sekulære settinger, visste jeg at James Hutton i de sene 1700-, og i de tidlige 1800-årene, Charles Lyell, hadde foreslått uniformitetsprinsippet, og derfor en gammel jord. De er av sekularister kanonisert

for å ha åpnet døren for Darwin til i 1859 totalt å diskreditere Bibelen! Mange ledende vitenskapsmenn motsto disse ideene, og forsvarte Bibelen som både sann og vitenskapelig. Men ved de sene 1800-årene hadde nesten alle slike stemmer blitt stilnet. Hva kunne ha bragt slik en helomvending?

Min kontor-lesning <fra kontor i et biblioteksrom med tusener teologiske bøker fra 17-1800-tallet> frembragte svaret. I mange tilfeller var det kristne som ledet angrepet mot Skriften. Begynnende på tidlig 1800-tall, adopterte teologer villig gammel-jord-ideene, og så uniformitetslære istedetfor Flommen. De endog lekte med evolusjonære ideer lenge før Darwin. De bibeltroende vitenskapsmenn i de dage var derfor i den vanskelige posisjon å skulle prøve forsvare Skriften når teologer var mot dem.

Gradvis avtok et historisk syn på 1.Mosebok, og en generasjon senere, når Darwin foreslo sin mekanisme for evolusjon, falt endog vitenskapsmenn i fellen hans, og få akademikere, hverken vitenskapsmenn eller teologer, aksepterte lenger skapelse.

Parentetisk; ting har ikke endret seg mye. Vitenskapsmenn og legmenn, ikke teologer, leder den moderne skapelsesfornyelsen. I det store og hele motsetter seminartrenede teologer seg, eller de er indifferente til, bibelsk og vitenskapelig kreasjonisme. Men det behøves ikke en seminargrad for å vite at Bibelen lærer skapelse og en ung jord. Ja trolig behøves det seminartrening for å akseptere de forskjellige perversjoner av Skriften, slik som dag-tidsalder-konseptet, rammeverk-hypotesen, teistisk evolusjon og lokalflom-teorien."

"Historisk var temaet jordens alder den første Skrifts-doktrinen som ble forlatt av kompromissmakere, så Flommen, så skapelsen. Idag har kretsen snudd. Med evolusjon nå blottstilt som ikke troverdig, re-antar mange kristne skapelse, men vedblir fremdeles den gamle-jord og lokal flom. Hvor mye bedre det vil være å komme hele veien tilbake til et bibelsk verdensbilde (et som i parentes bemerket anvender bedre vitenskap)."

SITERTE BØKER:

1. Sarfati, Jonathan D.; The Genesis Account - A theological, historical, and scientific commentary on Genesis 1 - 11; Creation Book Publ. 2015.
2. Mortenson, Terry & Ury, Thane H. (Eds.); Coming to Grips with Genesis - Biblical Authority and the Age of the Earth; Master Books 2008; 7.pr. 2013.
3. Mortenson, Terry (Ed.); Searching for Adam - Genesis & the Truth About Man's Origin; Master Books 2016.
4. Cooper, Bill (Wm. R.); The Authenticity of the Book of Genesis - A study in three parts; Creation Science Movement 2011.
5. Morris, John; The Young Earth - The Real History of the Earth - Past, Present, and Future; Master Books 1994; rev. & exp. 2007.